Self Control

On Octombrie 02, 2017

Înainte să crezi în ceva trebuie să te prefaci că îl crezi.

Noaptea este lumea mea, la fel cum soarele este primăvara din sufletul meu. Nu doar ca rezultat al efectului unui contrast de umbră și lumină, de la un moment la altul sau de la un loc la altul, ce își au inspirația de la modelul unei vieți construite în jurul cărților și ideilor proaspete ce descriu complicata traiectorie a simțămintelor de moment, mai mult uneori decât prin prisma rațiunii. Ci ca o solicitare a confirmării gândului captiv într-un joc real: *„I'm living in the forest of my dream".*

Acolo unde viața sufletească încâlcită pătrunde în acceptarea celor două măști: a trăitului în ascuns și a creației prin funcțiunile Spiritului Infinit, pe care închipuirea unui decor plin de mister mi le așterne în cale ca pe o experiență a unei rătăciri asumate, în sfârșit ceva vrednic de făptura mea complicată și plină de pasiune, se revelează o nouă lume, superioară celorlalte abordări unilateraliste.

Another night, another day goes by, and I am still trapped in the Realm of Twilight, using the Inverse Spell of Forgetting Who I Am.

Ca un artist închis în singurătate, așternând repere ale zbuciumului său în spațiile necuprinse ale acestei lumi necunoscute, căruia i se înșiră de o parte și de alta a cortinei aparenței o slăbiciune numită *"I haven't got the will to try and fight"* , în primul rând interpretativă, până când voi reuși să o străpung și să o sfâșii de tot, mă cuprinde îndoiala cu privire la trăinicia trecutului, la realitatea și statornicia prezentului.

Oare arta poate scoate la iveală sensul ascuns al unei identități pline de *dark and light* , tratând cu talent și zel maxim facerea acestor luminători cerești - soarele și luna, nu neapărat mărturia unei conștiințe tulburi sub un cer acoperit de nori? Cât timp mă pot cufunda într-un mister mai negru ca niciodată, în interiorul unei enigme mai grele ca timpul, prin comparație cu distribuția șansei de a demonstra că pot folosi în avantajul meu experimentul unei izolări în cochilia unei credințe oarbe? *„ Before the morning comes, the story's told."*

Leadership: Adopți o poziție neutră, intermediară, între învins și învingător, atunci când asupra ta planează incertitudinea realității?

Cât despre refugiul meu în obscuritatea celui mai profund mister, ca în adâncul unei temnițe chinuitoare, sau între zidurile convențiilor și prejudecăților, care atrage rolul de santinelă în fața unei apărări foarte vulnerabilă, aș vrea să pot să dau aceeași replică dintr-o scenă din romanul Doctor Faustus: *"De-ai cunoaște spiritul legăturii dintre noi, ai ști că liniștea mea nu-i de loc amenințată, ci dimpotrivă, totul are la temelie calmul și pacea, o fericire așezată și netulburată."*

O poziție neutră, intermediară, între învins și învingător, a celui asupra căruia planează incertitudinea unei realități copleșite de temeri și fantasme, se obține în același fel în care ai tăia o bucată dintr-un film care rulează în negativ într-o sală slab luminată: fără ca ochii să lăcrimeze, fără ca cineva să-și dea seama ce se petrece, fără ca nimănui să îi pese de aceste lucruri.

Poziția pe care o adopți în fața realității este un tur al resorturilor cele mai intime ale vieții

sufletești. Înainte de a te angaja într-o depășire a limitelor de rezistență în fața incertitudinilor care te apasă, trebuie să iei parte la acest tur.

Prin efectul angajamentului în obținerea unei atmosfere pline de tensiune pe care o inspiră slăbiciunea numită *inteligența sufletului sincer* , și pe de altă parte, formele ample, epurate de detalii, înscrise riguros în compoziția unui "Self Control" purtat de-a lungul vieții, servind a mă proteja de abuzul oricăror vanități aprinse în vârful unui decor scriitoricesc, de marile frustrări și resentimente, îmi apropii tușa creației mele poetice de locul privilegiat al neliniștii artistice, de mare anvergură și intensitate.

Uneori întunericul - *You help me to forget to play my role !* - este un fragment de timp decupat dintr-o împăcare cu angoasa, cu care încă mai sunt în contact nemijlocit, minunată apropiere de ceva ireal, dar totuși posibil, un scenariu născocit de creierul meu și pus în contradicție cu atracția față de melancolia recurentă. Un traseu parcurs prin descoperirea unui simptom dispozițional al vieții în stare de germinație, a unei compulsii defensive, a unei formațiuni reacționale, continuată cu acea stare de blocaj apărută ca în urma unui eveniment traumatic.

Leadership: Reușești să conștientizezi la nivel de percepție ceva ce există dincolo de ce se vede?

Datorită contactului meu cu Adrian Leverkuhn din opera lui Thomas Mann, am ajuns să reflectez la complexitatea condiției umane, la limitările ei dar și la posibilitățile de a le depăși *on this night that will never go* :

"O operă este făcută din munca artistică în scopul creării aparenței - și se pune întrebarea dacă în stadiul de astăzi al conștiinței și cunoașterii noastre, al simțului pentru adevăr, acest joc mai e permis, dacă mai e admisibil din punct de vedere intelectual, dacă mai poate fi luat în serios, dacă opera ca atare, ca plăsmuire autonomă și armonic organică, mai poate sta într-un oarecare raport legitim cu totala incertitudine. Dacă nu cumva orice aparență, chiar și cea mai frumoasă, ba tocmai cea mai frumoasă, n-a devenit azi minciună."

Întotdeauna când încerci să te încui într-un întuneric de nepătruns, adânc și misterios ca o ușă spre un univers paralel unde timpul se scurge invers, asemenea unei întrebări la care nu primești niciun răspuns, se întâmplă să retrăiești culminant acea stare incitantă de cercetare care susține generarea unor noi teorii sau modele plecând de la *"nothing matters"* și continuând cu *"I never stop myself to wonder why".*

Tot ceea ce se întâmplă într-un stop-cadru din lung metrajul realității reprezintă fundamentul unei minciuni pe care o inventezi nu atât pentru că ai fost constrâns, ci pentru că ai dorit să o crezi și în numele căreia te-ai lăsat folosit. Minciuna poate fi combătută prin trăirea minunii unei lumi noi, prin asumarea unei identități de simțire stabilită între conceptul de "alteritate" și "spațiu privat".

„I must believe in something, so I'll make myself believe it."

Minunea care te ajută să trăiești este să crezi în ceva care este greu de văzut sau să cauți în continuare ceva care este foarte greu de găsit.

Self Control este însușirea omului de a se elibera din ceea ce pare a fi capcana fatală a circumstanțelor pe care le-a creat sentimentul de detașare de sine. Nu mai ești tu atunci când îți pui la îndoială calitățile, identitatea și crezurile.

Dacă vrei să treci peste un moment de slăbiciune, uneori trebuie să crezi în ceva care nu e neapărat adevărat. La fel se întâmplă și dacă tinzi să te adâncești într-o limitare de natură spirituală, emoțională și, câteodată, fizică.

* Notă: Laura Branigan - Self Control

Source: https://neculaifantanaru.com/self-control.html